

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ІЛЛЯШЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF ILLYASHENKO v. UKRAINE)

(заява № 8562/13)

Стислий виклад рішення від 22 квітня 2021 року

26 липня 2011 року заявника, який на той момент був працівником міліції, було затримано працівниками Служби безпеки України за підозрою в одержанні хабара. Протокол затримання заявника було складено 27 липня 2011 року.

29 липня 2011 року районний суд обрав заявнику запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, який неодноразово продовжувався.

Під час розгляду справи заявник подав клопотання про звільнення з-під варти у зв'язку з поганим станом його здоров'я, однак, районний суд це клопотання відхилив.

06 вересня 2012 року заявника було визнано винним в одержанні хабара та обрано покарання у виді позбавлення волі на строк п'ять років і шість місяців. У резолютивній частині вироку суд постановив, що строк позбавлення волі мав рахуватися з 26 липня, а не з 27 липня 2011 року. Суди вищих інстанцій залишили це рішення без змін.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за підпунктами 1 та 3 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що його затримання з 26 до 27 липня 2011 року не було задокументованим, а тримання його під вартою під час досудового розслідування не було виправданим відповідними та достатніми підставами, а також за пунктом 4 статті 5 Конвенції на порушення його права на перегляд законності тримання його під вартою.

З огляду на усі наявні матеріали, а також беручи до уваги рішення суду, яким заявника було визнано винним та у якому вбачається, що органи державної влади визнали факт затримання заявника 26 липня 2011 року, Європейський суд дійшов висновку, що затримання заявника з 26 до 27 липня 2011 року було несумісним з вимогами пункту 1 статті 5 Конвенції та констатував порушення цього положення.

Розглянувши скаргу заявника за пунктом 3 статті 5 Конвенції Європейський суд зазначив, що не оцінивши конкретні факти або не розглянувши можливість застосування інших запобіжних заходів як альтернативу триманню під вартою під час досудового слідства, та по суті постійно посилаючись на тяжкість обвинувачень, національні суди продовжували строк тримання заявника під вартою під час судового розгляду на підставах, які не можуть вважатися «достатніми» та «відповідними», щоб виправдати його тривалість. Європейський суд констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

Щодо скарги заявника за пунктом 4 статті 5 Конвенції Європейський суд зазначив, що з огляду на факти справи, доводи сторін і свої висновки за пунктами 1 та 3 статті 5 Конвенції немає потреби у винесенні окремого рішення щодо прийнятності та суті зазначеної скарги.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятними скарги за пунктом 1 статті 5 Конвенції на незадокументоване затримання заявника з 26 до 27 липня 2011 року та за пунктом 3 статті 5 Конвенції на невиправданість тримання його під вартою під час досудового слідства;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено пункт 3 статті 5 Конвенції;

4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання прийнятності та суті скарги заявника за пунктом 4 статті 5 Конвенції стосовно стверджуваного неналежного розгляду судами його клопотань про звільнення з-під варти;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 3 900 (три тисячі дев'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»